

tilfredsstillende. Der er dog et Punkt, hvor det maatte burde gives større Frihed for Kreditforeningen, nemlig med Hensyn til Indbetalingen af de 2 pCt. ifølge § 1 g. Jeg finder, at man derved ikke har skænknet tilstrækkelig mellem den forskellige Risiko, der kan være Tale om. Der er ekstraordinær Risiko ved industrielle Ejendomme, men den er af meget forskellig Art. Det, der skulde være det særlige ved denne Lov, skulde derfor netop være at sætte Indenrigsministeren i Stand til at tilvejebringe den fornødne Sikkerhed mod denne Risiko igennem en passende Risikopræmie. Det følger af sig selv, at hvor Risikoen er større, skal ogsaa Præmien være større og omvendt. Da jeg imidlertid ikke har stillet Vædringsforslag derom, efter som det ikke kunde nytte noget, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg skal blot udtale, at ligesom jeg var enig med Lovudkastet, saaledes som det blev forelagt ved første Behandling, saaledes er ogsaa det, som den højtærede Minister har udtalt i Dag, som talt ganske af mit Hjerte, navnlig i Møddætning til Mindretallet og Flertallet i Udvalget. Der indtræder altsaa det ejendommelige Tilfælde, at jeg optræder her som fuldstændig ministeriel Medlem, maatte som en af de saa her i Salen, hvilket jeg for saa vidt meget beklager. Særlig glædede det mig, at den ærede Minister udtalte sig imod Forslagene under Nr. 5 og 18 — som jo ogsaa ere de vigtigste — der ere stillede af Flertallet. Hvad de af Mindretallet stillede Vædringsforslag angaar, da skal jeg ikke dvæle ved dem. Det forekommer mig, at de se paa Sagen fra et ganske ensidigt Landbo-Synspunkt. Man raaber op om, at Landboerne skulle hjælpes til at faa billigere Laan. Der skal træffes de mest indgribende Foranstaltninger. Staten skal give Garanti for en saadan Kreditforenings Obligationer, men naar Industrien kommer og vil have en Kreditforening, saa sig de Herrer Landboere, nej, det hellige Navn Kreditforening maa være forbeholdt os, og desuden skulle I belastes paa saa mange Maader, at jeres Forening overhovedet ikke kan virke. Det er den Tankegang, den Tendens, der ligger bag ved Mindretallets Forslag. Den har været diskutereet saa ofte her i Salen, at jeg ikke skal komme ind derpaa, men skal indskrænke mig til at sige et Par Ord om Flertallets Forslag, navnlig Forslagene under Nr. 5 og Nr. 18. Jeg bemærkede, at det glædede mig, at den højtærede Minister modsatte sig dem, eller i ethvert Fald ikke vilde synes meget godt om, at de bleve vedtagne, og saa meget mere beklager jeg, at det ærede fjettede Medlem for 2. Kreds (B. G.

C. Jensen), som tidligere var Ordfører for denne Kreditforeningslov, syntes godt om disse Forslag, og endog saa vil gaa med til den. Jeg havde troet, at ogsaa fra hans Side vilde disse Forslag have modt tilbørlig Modstand. Men det skulle de Herrer ikke tage saa alvorligt. Vi hørte jo det ærede Medlem erklære, at et af de Forslag, han tidligere var gaaet ind paa, var nu aldeles uacceptabelt. Det var af den Slags Forhold, man maatte gaa ind paa for at faa det høje Ting til at gaa ind derpaa. Naar det ærede Medlem i Dag stiller sig, som han gør, til Forslagene under Nr. 5 og 18, haaber jeg til næste Aar at faa ham til Meningsfælle og indse, af de Forslag ikke ere videre acceptable; thi der er vel ingen Fare for, at dette Forslag bliver vedtaget i Aar. Hvis altsaa ærede Medlemmer ville støtte det ærede Medlem og han vil holde Stand, er der nogen Udsigt til, at vi ogsaa saa Forslaget vedtaget uden disse Bestemmelser.

Jeg hørte med Opmærksomhed den ærede Ordførers Fremstilling af, hvorledes Forholdet vilde stille sig, naar man vedtog Forslaget under Nr. 5, men de Eksempler, han nævnte, vare mig ikke tilstrækkelig oplysende, thi det var Eksempler, af hvilke det var meget let at finde ud, hvorledes Forholdet vilde blive. Han nævnte saaledes bl. a. det Eksempel, at naar en industriel Ejendom var 200,000 Kr. værd, og de særlige Maskiner 100,000 Kr. værd, saa vilde efter Ministerens Forslag det Beløb, hvoraf de 50 pCt. skal beregnes, blive 300,000 Kr., medens det efter Flertallets Forslag vilde blive 250,000 Kr. Det er klart nok. Men hvorledes stiller Forholdet sig i det Tilfælde, som den ærede Ordfører omtalte, hvor Ejendommen med Kraftmaskiner, for at bruge et kort Udtryk, er 200,000 Kr. værd og de særlige Maskiner ogsaa 200,000 Kr. værd? Der er den højtærede Ministers Forslag meget klart; man reducerer de 200,000 til 100,000 Kr. og regner 50 pCt. af de 300,000 Kr., saa at altsaa Maksimum af Laanet bliver 150,000 Kr. Men er det det ærede Udvalgs Mening, at man i et saadant Tilfælde, naar man har 200,000 Kr. + 200,000 Kr., da først skal skære 100,000 Kr. af de 200,000 Kr., som er de særlige Maskiners Værdi eller Værdiering og derefter dividere disse 100,000 Kr. med 2, saa at Resultatet bliver det samme: 250,000 Kr. som det, hvoraf de 50 pCt. skal beregnes? Jeg antager, at det er det ærede Udvalgs Mening. Man stryger altsaa simpelthen alt, hvad der gaar ud over Halvdelen af Værdien af den faste Ejendom med Kraftmaskiner og derefter dividere man yderligere med 2. Det vil altsaa